

Ötzi

– kendinol · 24 Ocak 2016

Balık kokan ölümü,taze ceninle yemlediler Ötzi.
Tuzlu sularda kuruttular.
Anne karnından giyindiğim deriden elbiseleri,
Kaderim ki boynundan zincirlere vurulan ram;
Ahirine razı gelen toprakta ki mercan,
Derin sularda nisyana terkedilen bir o kadar İnsanım,
İnsan..!

Sürgüne aşına coğrafyamızın damarlarına,
kan şıngaladılar Ötzi.
Yollar sızdı,
petrol mavisini ağlayışlarımın göz çukurlarından...
yedi kat göğü,varil bombasıyla vurdular kuşağından.
Güneş,demirden kanatlı ölüm,
Rüzgar,kaval kemiklerimde deprem,
kulaklarımın çığlık enkazında,
yer kabuğu neslimin kromozom mezarlığı...

Okyanusları göğermiş sübyan dudakları ile yıkadılar Ötzi.
Balondan ecel yudumladı hayat, membaından göçmen kuşlar...
Hakikâtin tükürük bezlerini keyifle yutarken,
hırsın otuz iki dişinde sarmaşık salyalar...
Güneyin kıvrıkcık saçlı kız çocuklarını,
kuzeyin zemherinde kına taşlarına küstürdüler.
Ve İçimdeki serçeler Ötzi,
Serçeler hazır olda gözyaşından kurşuna dizildiler...

Saç diplerimde şarapnel neşterleri,
sırtımdan kaburgalarımın ağıt yakan sızılarımınla;
bir tutam vicdan simidi ile tutundum filikalardan...
mevsim sen,
içim cehennem...
Uyandır bütün canlı renkleri Ötzi..!
Açlığı,zulümü çizdiğim kara kalem resimlerimden,
Kurtulsun İnsanlık,kara sinekli ölümü reva gören

vurdum duymaz yeryüzünden!...

Muharrem KÜÇÜK